

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/22/2022
Identifikačné číslo spisu:	6108209614
Dátum vydania rozhodnutia:	24.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6108209614.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu 1/ Ing. O. L., nar. XX. G. XXXX, bytom Z. X, C., 2/ U. C., nar. XX. B. XXXX, bytom M. XXXX/XX, J., 3/ Ing. O. V., nar. X. M. XXXX, bytom P. XX, K., zastúpených advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Klincová 35, P.O.BOX 86, Bratislava, IČO: 17 328 284, proti žalovanému 1/ WAY INDUSTRIES, a.s., Priemyselná 937/14, Krupina, IČO: 44 965 257, zastúpenému advokátom Mgr. Michalom Gubricom, Zvonová 880/19, Banská Štiavnica, 2/ KERAMETAL, a.s., Jašíkova 2, Bratislava, IČO: 00 000 671, o určenie práva na dizajn, o dovolaní žalobcov 1/ - 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/19/2018-674 z 13. mája 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov z a m i e t a.

Žalovaní majú proti žalobcom nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom č. k. 10CbPv/11/2008-323 z 25. júna 2013 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia po zmene petitu žaloby domáhali určenia, že žalovaným neprislúchalo a neprislúcha právo na dizajn číslo zápisu XXXXX s názvom „Ťahač letiskovej techniky“ a ako jeho spolumajitelia sú zapísaní v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a tiež určenia, že každému z nich patrí v jednej tretine právo na predmetný dizajn. V odôvodnení súd prvej inštancie, poukazujúc na obsah správy Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚPV“) z 15. februára 2013, podľa ktorej zapísaný dizajn číslo XXXXX k 3. júlu 2012 zanikol skončením jeho platnosti podľa § 26 ods. 1 písm. a) s použitím § 51 ods. 3 zák. č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej uviedol, že vzhľadom na uvedené nie je už možný postup podľa § 40 ods. 1 zák. č. 444/2002 Z. z., ktorý je jedinou zákonnou možnosťou reštitúcie práv na dizajn.

2. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Banskej Bystrici („odvolací súd“) v poradí prvým uznesením sp. zn. 41Cob/242/2013 z 28. mája 2014 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku existencie naliehavého právneho záujmu na žalobcami požadovanom určení, keď vyslovil názor, že naliehavý právny záujem vyplýva priamo z § 40 ods. 1 zák. č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, netreba ho preukazovať, nakoľko kladné rozhodnutie súdu o takejto žalobe by nepochybne mohlo byť predpokladom pre vykonanie zmeny zápisu majiteľa zapísaného dizajnu č. XXXXX Úradom priemyselného vlastníctva SR aj napriek tomu, že zanikol 3. júla 2012.

3. Okresný súd Banská Bystrica v poradí druhým rozsudkom č. k. 10CbPv/11/2008-600 z 29. mája 2018 žalobu opätovne zamietol a rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ majú právo na plnú náhradu trov od žalobcov.

4. Vychádzajúc zo spisu ÚPV č. Pvz 183/97 súd konštatoval zápis priemyselného vzoru č. XXXXX na základe prihlášky zo dňa 3. júla 1997 s názvom „Ťahač letiskovej techniky“ dňom 27. apríla 1998 s tým, že ako majiteľ priemyselného vzoru boli zapísané Hontianske strojárne, (ďalej aj „HS“) ako pôvodcovia žalobcovi 1/ - 3/. Priemyselný vzor zanikol dňa 3. júla 2012 uplynutím doby jeho platnosti. Prihlášku v mene Hontianskych strojární podal patentový zástupca Ing. L. K. a na výzvu ÚPV, aby uviedol, či ide o podnikový priemyselný vzor, alebo nie, patentový zástupca odpovedal, že ide o podnikový priemyselný vzor. Súd konštatoval, že fakt, že oznámil ÚPV, že ide o podnikový priemyselný vzor s najväčšou pravdepodobnosťou súvisel s tým, že jeden z pôvodcov vzoru bol zamestnanec prihlasovateľa (žalobca 1/). Poukázal na to, že v tom čase platný zákon č. 527/1990 Zb. o vynálezoch, priemyselných vzoroch a podnikových vynálezoch rozlišoval postavenie pôvodcu, ktorý priemyselný vzor vytvoril nezávisle (samostatne) a pôvodcu, ktorý ho vytvoril na splnenie úlohy v pracovnom pomere - v takom prípade zákon hovoril o tzv. podnikovom priemyselnom vzore. Pre určenie, komu patrí právo na podanie prihlášky v prípade podnikového priemyselného vzoru zákon stanovil, že právo na podanie prihlášky prechádza na zamestnávateľa, a ak zamestnávateľ do troch mesiacov od upovedomenia o vytvorení priemyselného vzoru prihlášku nepodá, môže priemyselný vzor prihlásiť pôvodca. Otázku pôvodcovstva označil súd za nespornú, sporným však je, či žalobcom 1/ - 3/ okrem práva byť zapísaní ako pôvodcovia dizajnu náležali i právo byť zapísaní ako majitelia dizajnu (či im patrili práva k dizajnu). Za podstatu sporu preto označil vyriešenie otázky platnosti zápisu prvého majiteľa dizajnu, t. j. preskúmanie, či prihlášku dizajnu podal oprávnený subjekt.

5. Konštatoval, že zo zmluvy o technickej spolupráci na vývojovom riešení projektu „Univerzálny ťahač leteckej a leteckej prevádzkovej techniky s univerzálnym príviesným vozíkom“ uzavretej HS a ministerstvom obrany je zrejmé, že HS vyvíjali činnosť na riešení daného projektu (termín riešenia bol stanovený do 20. novembra 1997) a z vlastných zdrojov hradili i náklady naň. Za HS bol poverený rokovať s ministerstvom obrany v rámci projektu žalobca 1/, ktorý bol aj členom oponentskej rady - komisie na posudzovanie konečného projektu ťahača letiskovej techniky TALET 30. Konštatoval, že z toho vyplýva, že žalobca 1/ participoval na projekte vývoja dizajnu. Súd ďalej uviedol, že hoci pracovná zmluva žalobcu 1/ explicitne neobsahovala vývoj priemyselného vzoru, neznamena to, že žalobca 1/ na danom vývoji neparticipoval (pracovná náplň nemôže obsahovať všetky pracovné úlohy a stanovuje len okruh obvyklých činností), skutočnosť ktorú napokon žalobca 1/ potvrdil výpoveďou na pojednávaní dňa 4. novembra 2008, keď uviedol, že na vývoji priemyselného vzoru (dizajnu) sa podieľal ako zamestnanec HS s tým, že dizajn vyvíjala spoločnosť OTO a spol. Za nesporné označil, že nákres ťahača zhotovila konštrukčná kancelária OTO a spol. na základe zmluvy o dielo, na základe ktorej zadávateľom (objednávateľom) boli Hontianske strojárne. Podľa posúdenia súdu práve táto zmluva zakladá práva objednávateľa (HS) k predmetu zmluvy (konštrukčnej dokumentácii obsahujúcej nákres vonkajších znakov ťahača, ktorý sa stal neskôr predmetom prihlášky priemyselného vzoru) a vylučuje uplatnenie režimu zamestnaneckého diela spoločnosti OTO a spol. Podľa zmluvy o dielo č. 04/1996, uzavretej HS a OTO a spol. dňa 10. novembra 1996, mal dodávateľ (OTO a spol.) objednávateľovi (HS) dodať konštrukčnú dokumentáciu s dodatkom, že pre úlohu platí objednávka s prílohou (prílohou bola technická správa). Poukázal na to, že sa v zmluve tiež uvádza, že vlastnícke práva k predmetu zmluvy a

s tým súvisiace opatrenia prechádzajú na objednávateľa po úplnom uhradení ceny diela. Spoločnosť OTO a spol. vyhotovila náčrt ťahača (predmet diela), avšak súd zdôraznil, že sa tak stalo na základe podkladov od objednávateľa (prílohou zmluvy o dielo bola technická správa) a ako vyplýva z výpovede svedka Ing. B. K., riaditeľa HS v rokoch 1995 až 1999, objednávateľ dodávateľovi konštrukčnej kancelárii OTO a spol. dodal základné technické parametre, napr. požiadavku, aby náčrt obsahoval hydrostatickú spojku. Projekt ťahača totiž existoval už v roku 1995, spracovali ho ZTS š. p. Krupina, ktorého právnym nástupcom sa v roku 1996 stali HS. Ťahač na výkresoch pôvodného projektu bol síce v porovnaní s prihláseným ťahačom modifikovaný, nezhoduje sa vo všetkých znakoch s vonkajšou úpravou ťahača podľa zapísaného dizajnu, je však nepochybné, že slúžil ako model pre neskorší náčrt. Konštatoval ďalej, že z listinných dokladov v spise, najmä z dodatkov k zmluve o dielo vyplýva, že dodávateľ (OTO a spol.) spolupracoval s objednávateľom (HS), za ktorého sa rokovani zúčastňoval aj žalobca 1/ a to nielen pri zadaní zákazky, ale aj pri finalizácii úpravách náčrtu. Na základe dohody zmluvných strán (že práva k predmetu zmluvy prechádzajú na objednávateľa) i súčinnosti poskytnutej zhotoviteľovi objednávateľom preto podľa názoru súdu svedčí právo na dispozíciu s dielom, nie zhotoviteľovi, ale objednávateľovi, hoci súd nespochybnil a nie je to ani sporné, že pôvodcami priemyselného vzoru boli žalobcovia. V zmluva o dielo, ktorá bola uzavretá dňa 10. novembra 1996, bolo uvedené, že „KD“ (s najväčšou pravdepodobnosťou konštrukčná dokumentácia) bude dodaná v termíne „03/1997“. Z technickej dokumentácie odovzdanej právnomu nástupcovi Hontianskych strojární spoločnosťou OTO a spol. dňa 5. októbra 1999 vyplýva, že odovzdaný náčrt ťahača bol zhotovený 27. marca 1997, čo potvrdzuje vypracovanie konštrukčnej dokumentácie v stanovenom termíne. Súd ďalej uviedol, že hoci zo spisu nie je zrejmé, kedy presne bola uhradená cena za dielo, z okolností vecí však možno dôvodne usudzovať, že kúpna cena bola úplne uhradená po uplynutí mesiaca marec (po uplynutí termínu na dodanie diela) a dňa 3. júla 1997 bola podaná prihláška priemyselného vzoru. Na základe uvedeného sa súd stotožnil so stanoviskom žalovaného 1/, že zhotoviteľ previedol na objednávateľa vlastnícke právo ku konštrukčnej dokumentácii, vrátane zobrazenia vonkajšieho prevedenia ťahača tak, ako bol neskôr prihlásený ako priemyselný vzor a preto vlastníkom konštrukčnej dokumentácie a všetkých súvisiacich práv k predmetu diela boli v čase podania prihlášky priemyselného vzoru HS. Zdôraznil, že žalobcovia o tom vedeli a nespochybovali to ani v roku 1999, kedy OTO a spol. odovzdala právnomu nástupcovi HS technickú dokumentáciu vrátane evidenčného listu o priemyselnoprávnej ochrane, na ktorom boli ako majiteľ priemyselného vzoru uvedené HS. Žalobcovia v rámci procesnej obrany uviedli, že v čase podania prihlášky priemyselného vzoru (v roku 1997), resp. v čase zápisu priemyselného vzoru do registra (v roku 1998) sa o dizajn nezaujímal, lebo „sa predpokladala užšia spolupráca medzi HS a OTO a spol.“ a prebiehali rokovania o pôvodcovskej odmene. Súd vyslovil názor, že aj skutočnosť, že žalobcovia rokovali o pôvodcovskej odmene za vytvorenie priemyselného vzoru ťahača TALET potvrdzuje, že uznávali práva tretej strany (majiteľa priemyselného vzoru), t. j. fakt, že pôvodcovia sú odlišní od subjektu disponujúceho „majetkovými“ právami k dizajnu. Pôvodcom (žalobcom 1/ - 3/) bol listom zo dňa 31. marca 2000 zaslaný návrh zmluvy o pôvodcovskej odmene za podnikový priemyselný vzor, číslo prihlášky P vz 183-97, z predložených dokladov je však zrejmé, že sa strany nedohodli o výške odmeny, čo zrejme motivovalo žalobcov a prvý návrh na súd podala ešte spoločnosť OTO a spol. v roku 2001 a neskôr sa v roku 2008 so žalobou na súd obrátili žalobcovia 1/ až 3/. Vyslovil domnienku, že pôvod sporu teda s veľkou pravdepodobnosťou možno vidieť v tom, že po vývoji TALETU došlo k džentlmenskej dohode, kto bude zapísaný ako vlastník dizajnu a kto ako pôvodca a až neskôr došlo k sporu, lebo nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôvodcovskej odmene. V konaní iniciovanom spoločnosťou OTO a spol. v roku 2001 sa táto spoločnosť domáhala určenia spoluvlastníctva k priemyselnému vzoru (dizajnu) a pôvodne navrhovala, aby súd určil, že OTO a spol. je ako zamestnávateľ pôvodcov dizajnu spoluvlastníkom priemyselného vzoru (dizajnu) v rozsahu 2/3 a HS v rozsahu 1/3. Súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa, keď konštatoval, že OTO a spol. si neuplatnili právo na podanie prihlášky ako zamestnávateľ včas a preto zaniklo.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že sporný priemyselný vzor (dizajn) bol predmetom viacerých prevodov. Z prvého majiteľa (HS) bol dizajn prevedený na spoločnosť WILLING, a.s., v tom istom roku (1999) na WILLING INDUSTRY, a.s. a spoločnosť Kerametal, a.s. V roku 2010 bol zapísaný prevod na WAY Krupina, a.s. a v roku 2011 na WAY INDUSTRIES, a.s. Od roku 1999 až

do jeho zániku bol dizajn v spoluvlastníctve dvoch subjektov. Uviedol, že k prvému prevodu dizajnu došlo na základe zmluvy o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva, ako prílohy zmluvy o predaji podniku, uzavretej Ing. Miroslavom Červenkom, správcom konkurznej podstaty úpadcu HS a spoločnosťou WILLING, a.s. dňa 1. marca 1999. Spor o to, či uvedené práva boli súčasťou konkurznej podstaty úpadcu a či bol daný súhlas na ich prevod, boli predmetom konania o vylúčenie vecí (priemyselných práv vrátane dizajnu) z konkurznej podstaty úpadcu vedeného Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/1/2007 a sp. zn. 52Cbi/2/2007. Poukázal na to, že konania boli právoplatne skončené v neprospech žalobcov s odôvodnením, že predmetné priemyselné práva, ktorých vylúčenia sa z konkurznej podstaty žalobcovi domáhajú, sa v čase podania žaloby v súpise konkurznej podstaty úpadcu nenachádzali a ani v čase rozhodovania nie sú do konkurznej podstaty úpadcu zapísané. Ak tieto práva opustili konkurznú podstatu speňažením (na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 8. februára 1999 a zmluvy o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva zo dňa 1. marca 1999) žaloba na vylúčenie uvedených práv z konkurznej podstaty nie je dôvodná. Osoba, na ktorú správca konkurznej podstaty (WILLING, a.s.) v rámci speňažovania majetku previedol majetok zapísaný do konkurznej podstaty sa totiž stáva vlastníkom takéhoto majetku bez zreteľa na to, či neskôr vyšlo najavo, že zapísaný a neskôr speňažený majetok v dobe speňaženia vlastnícky patrili iným osobám (časť odôvodnenia rozsudku NS SR sp. zn. 1ObdoV/32/2011 zo dňa 29. marca 2011). Podľa vyhlásenia správcu konkurznej podstaty Ing. Miroslava Červenku zo dňa 16. decembra 2005 bol majetok úpadcu predávaný ako podnik bez pohľadávok a kúpou podniku nadobúdateľ (WILLING, a.s.) podľa § 479 ods. 1 Obchodného zákonníka nadobudol i všetky práva vyplývajúce z priemyselného alebo iného duševného vlastníctva. Tieto práva boli identifikované v zmluvách o prevode práv k predmetom priemyselného a duševného vlastníctva zo dňa 1. marca 1999. Zmluvy boli uzavreté ako prílohy zmluvy o predaji podniku zo dňa 8. februára 1999 osobitne preto, lebo len na základe zmluvy o predaji podniku sa nemohla zmena práv zapísať na ÚPV. Vzhľadom na to sa nestali tieto práva (vrátane práva k dizajnu) súčasťou konkurznej podstaty. Ďalej uviedol, že spoločnosť WILLING INDUSTRY, a.s. nadobudla vlastníctvo k priemyselnému vzoru č. XXXXX. od spoločnosti WILLING, a.s. na základe zmluvy o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva zo dňa 2. apríla 1999, pričom táto spoločnosť (podobne ako jej predchodca) nebola účastníkom konkurzného konania na úpadcu (HS). Spoločnosť WILLING INDUSTRY, a.s. (neskôr WAY INDUSTRY, a.s.) previedla priemyselný vzor na WAY Krupina, a.s. na základe zmluvy o predaji podniku zo dňa 29. apríla 2009, táto spoločnosť zmluvou o predaji podniku zo dňa 16. októbra 2009 priemyselný vzor previedla na WAY INDUSTRIES, a.s. (žalovaného 1/). Žalovaný 1/ ako posledný v rade majiteľov (spolumajiteľov) dizajnu v čase jeho zániku nadobudol dizajn v reštrukturalizačnom konaní, v ktorom žalobcovia nevzniesli námietky a neuplatnili si k predmetnému dizajnu právo. Reštrukturalizačný plán bol potvrdený uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici 2R/2/2009 zo dňa 17. decembra 2009. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že možno konštatovať, že žalobcovia v konaní neosvedčili neplatnosť právnych titulov nadobudnutia dizajnu právnym nástupcom (nástupcami) HS.

7. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie vyslovil záver, že žaloba žalobcov o určenie, že sú spolumajiteľmi dizajnu neobstojí. Žalobcovia nepreukázali, že by právo k dizajnu v čase podania prihlášky patrilo im, resp. nepreukázali, že právo na podanie prihlášky neprislúchalo HS, preto súd žalobu zamietol. Prihlášku priemyselného vzoru podali Hontianske strojárne ako objednávateľ diela (konštrukčnej dokumentácie pre výrobu prototypu), na ktorého prešli práva k predmetu zmluvy uhradením ceny za dielo (úhrada nie je sporná). Hontianske strojárne boli teda oprávnené zapísané do registra priemyselných vzorov ako prvý majiteľ priemyselného vzoru (dizajnu) č. XXXXX. K prevodu dizajnu na právneho nástupcu (nástupcov) HS došlo na základe viacerých zmlúv o predaji podniku, platnosť ktorých nebola doteraz spochybnená. Preto platí právny stav vlastníctva dizajnu, ktorý korešponduje s reálnym stavom - zápismi v registri dizajnov ÚPV. V súvislosti s hypotézou žalovaného 1/ o vydržaní dizajnu súd prvej inštancie uviedol, že súhlasí s názorom žalobcov, že právo na dizajn nie je spôsobilým predmetom vydržania.

8. Nakoľko súd žalobu zamietol, priznal v konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ v zmysle § 255 ods. 1 CSP plnú náhradu trov konania od žalobcov s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

9. Na základe ďalšieho odvolania žalobcov Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí druhým rozsudkom č. k. 41CoPv/19/2018-674 z 13. mája 2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom v rozsahu 100%.

10. Úvodom odvolací súd v odôvodnení rozsudku poukázal na jeho postup v súlade s ustanovením § 382 CSP, keď výzvou zo dňa 28. januára 2020 (omylom uvedený rok 2019) vyzval sporové strany, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili k možnému použitiu ust. § 51 ods. 2 veta druhá zákona č. 444/2002 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu podania žaloby, t.j. ku dňu 26. mája 2008, a k ust. § 50, § 53 ods. 2, § 49 ods. 1 zák. č. 527/1992 Zb. Uviedol, že vyzval strany v spore k možnému použitiu vyššie citovaných ustanovení zákona o dizajnoch a zákona o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch aj v znení platnom a účinnom ku dňu podania prihlášky t.j. ku dňu 3. júlu 1997 a ku dňu zápisu priemyselného vzoru t.j. 27. aprílu 1998, pretože mal za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia týchto právnych predpisov, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

11. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobcovia sa podanou žalobou a zmenou žaloby zo dňa 10. mája 2011 domáhajú voči žalovaným, aby súd určil, že žalovanému 1/ a žalovanému 2/ neprislúchalo a neprislúcha právo na dizajn - s názvom „Ťahač letiskovej techniky“, ktorému bolo Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky udelené Osvedčenie o zápise priemyselného vzoru, dátum zápisu 27. apríla 1998, číslo zápisu XXXXX. a tohto sa domáhajú podľa § 11 ods. 2 a 5; § 12 ods. 1 alebo § 13 ods. 2 Zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch. Zároveň sa domáhajú, aby súd určil, že žalobcovi 1/, žalobcovi 2/ a žalobcovi 3/ patrilo a patrí právo na dizajn - s názvom „Ťahač letiskovej techniky“, ktoré mu bolo Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky udelené Osvedčenie o zápise priemyselného vzoru, dátum zápisu 27. apríla 1998, číslo zápisu XXXXX, každému vo veľkosti 1/3. Žalobcovia svoje právo odôvodňujú ustanovením § 40 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, v ktorom vidia riešenie vadného stavu, ktorý spočíva v tom, že žalovaní sú neoprávnene zapísaní ako majitelia predmetného priemyselného vzoru (dizajnu).

12. Odvolací súd ďalej konštatoval, že žalobcovia sú pôvodcovia priemyselného vzoru a tvrdia, že spoločnosti HS, ktorá bola zapísaná ako majiteľ podnikového priemyselného vzoru, nikdy takéto právo nevzniklo. Namietali, že spoločnosť HS podala prihlášku priemyselného vzoru na ÚPV, ktorú neskôr doplnil jej patentový zástupca podaním zo dňa 17. marca 1998 a bližšie špecifikoval, že sa jedná o podnikový priemyselný vzor v rozpore s príslušnou právnou úpravou. Táto spoločnosť nemohla získať podnikový priemyselný vzor na základe Zmluvy o diele č. 04/1996 zo dňa 10. novembra 1996 uzavretou so spoločnosťou OTO a spol. a nemohla ho získať aj z dôvodu, že žalobca 1/, ktorý sa spolu so žalobcom 2/ a 3/ podieľal na vytvorení priemyselného vzoru, priemyselný vzor nevytvoril na splnenie úloh v pracovnom pomere v spoločnosti HS, pričom žalobcovia 2/ a 3/ neboli zamestnanci v spoločnosti HS, ale boli zamestnanci spoločnosti OTO a spol.

13. Poukázal na názor žalobcov, že oprávnenými osobami, ktoré by mali byť zapísané ako spolumajitelia priemyselného vzoru (dizajnu) sú žalobcovia ,ako pôvodcovia priemyselného vzoru. Žalobcovi 1/ vzniklo právo podať prihlášku priemyselného vzoru preto, lebo priemyselný vzor nevytvoril na plnenie úloh v pracovnom pomere a vytvoril ho mimo pracovného pomeru a žalobcovi 2/ a 3/ vzniklo toto právo z dôvodu, že ich zamestnávateľ, spoločnosť OTO a spol. v lehote troch mesiacov od upovedomenia o vytvorení priemyselného vzoru nepodala prihlášku priemyselného vzoru v súlade s § 44 ods. 1, 2, 3 a § 43 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 527/1992 Zb. V takom prípade môže priemyselný vzor prihlásiť pôvodca, ktorý ho vytvoril vlastnou tvorivou prácou, v tomto prípade žalobca 2/ a 3/.

14. Naviac žalobcovia všetky zmluvy, ktorými bol prevedený priemyselný vzor v rámci konkurzného a reštrukturalizačného konania, na základe ktorých boli žalovaní zapísaní ako spolumajitelia priemyselného vzoru (dizajnu), považujú za neplatné právne úkony podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že správca pri preveze práv priemyselného vlastníctva nedisponoval súhlasom súdu, konal v rozpore so zákonom, svojím postupom zákon obchádzal a všetky zúčastnené strany pri preveze nekonali

dobromyseľne.

15. Aj odvolací súd za spornú označil otázku, či žalobcom, okrem práva byť zapísaní ako spolupôvodcovia priemyselného vzoru náležalo i právo podať prihlášku priemyselného vzoru a byť zapísaní ako majitelia priemyselného vzoru v rozsahu, v akom sa podieľali na jeho vytvorení a či prihlášku priemyselného vzoru podal oprávnený subjekt, v tomto prípade spoločnosť Hontianske strojárne.

16. Odvolací súd uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí v rámci právneho posúdenia veci k uplatneným právam žalobcov aplikoval § 40 ods. 1 a § 51 ods. 2 veta prvá a ods. 3 zákona o dizajnoch, a aj § 43 ods. 1 až 3 a § 44 ods. 1 - 4 zákona č. 527/1992 Zb. o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch v znení platnom v čase zápisu priemyselného vzoru do registra, t.j. ku dňu 27. apríla 1998. Poukázal ďalej na záver okresného súdu, ktorý na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali, že by právo k dizajnu v čase podania prihlášky patrilo im, nepreukázali, že právo na podanie prihlášky neprislúchalo spoločnosti Hontianske strojárne.

17. Pri posudzovaní otázky, či žalobca 1/ sa na vývoji priemyselného vzoru podieľal v pracovnom pomere v spoločnosti HS, okresný súd vychádzal z pracovnej zmluvy žalobcu 1/. Zistil, že žalobca 1/ v pracovnej náplni nemá stanovenú účasť na vývoji priemyselného vzoru, túto skutočnosť však nepovažoval za podstatnú z dôvodu, že žalobca 1/ na vývoji participoval, bol poverený rokovať s Ministerstvom obrany v rámci projektu, bol členom komisie na posudzovanie konečného projektu ťahača.

18. K ďalším prevodom priemyselného vzoru, platnosť ktorých napádali žalobcovia okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že k prevodu dizajnu na právnych nástupcov spoločnosti HS došlo na základe viacerých zmlúv o predaji časti podniku, platnosť ktorých nebola doteraz spochybnená. Platí preto stav vlastníctva dizajnu, ktorý korešponduje s reálnym stavom - zápisom v registri dizajnov ÚPV.

19. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatoval vecnú správnosť výroku (§ 387 ods. 1 CSP), pričom však k záveru o vecnej správnosti výroku dospel na základe odlišného právneho posúdenia veci.

20. Za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci označil ustanovenie § 51 ods. 2 veta druhá zákona č. 244/2002 Z. z. o dizajnoch (správne č. 444/2002 Z. z. - poznámka dovolacieho súdu) v znení platnom a účinnom ku dňu 26. mája 2008 (deň podania žaloby, podľa ktorého „Vznik týchto práv a vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa spravujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku“.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že v prípade, ak žalobcovia tvrdia, že im prislúchalo a prislúcha právo na dizajn (priemyselný vzor), a že toto právo neprislúchalo a neprislúcha žalovaným (§ 40 ods. 1 písm. a; b) zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch), a to z dôvodu, že žalobca 1/ priemyselný vzor vytvoril vlastnou tvorivou činnosťou mimo pracovného pomeru v spoločnosti HS a že zamestnávateľ žalobcu 2/ a 3/ nepodal v lehote troch mesiacov od vyrozumenia pôvodcov, ktorí vytvorili priemyselný vzor v pracovnom pomere prihlášku priemyselného vzoru , potom spolupôvodcovia mohli a mali podať prihlášku a prihlásiť priemyselný vzor na ÚPV a mohli byť zapísaní aj ako spolumajitelia priemyselného vzoru (§ 43 ods. 1, § 44 ods. 3 Zákona č. 527/1990 Zb.). Právo žalobcom podať prihlášku priemyselného vzoru a právo byť zapísaní ako spolumajitelia priemyselného vzoru vzniklo už v roku 1997, teda za účinnosti zák. č. 527/1990 Zb., a pred dňom účinnosti zák. č. 444/2002 Z. z.

22. Ďalej vyslovil názor, že v posudzovanom prípade nie je možné uplatniť a aplikovať § 40 ods. 1, 2 Zákona č. 444/2002 Z. z., ktorý nebol účinný v čase vzniku príslušných práv žalobcov, pričom prechodné ustanovenie § 51 ods. 2 veta druhá Zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch, ktorý nadobudol účinnosť 1. októbra 2002 znie: „Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku.“ Znamená to, že práva žalobcov, vzniknuté v čase platného zákona č. 527/1990 Zb. nie je možné

posudzovať podľa neskoršieho právneho predpisu, podľa zákona č. 444/2002 Z. z. Napokon aj platnosť zápisu priemyselného vzoru zapísaného pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 444/2002 Z. z. sa posudzuje podľa zákona v čase zápisu priemyselného vzoru do registra t.j. podľa zákona č. 527/1990 Zb.

23. So zreteľom na uvedené napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní priznal nárok na ich náhradu voči žalobcom 1/ - 3/ v rozsahu 100%.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie v zmysle § 420 písm. f) a 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) a navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Dovolatelia za vadu zmätočnosti označili skutočnosť, že pri rozhodovaní krajský súd pracoval len s druhou vetou ustanovenia § 51 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z. a nevyužitie prvej vety žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ďalej krajskému súdu vytýkali, že sa nevysporiadal s ich argumentáciou, v zmysle ktorej bol zák. č. 527/1990 Zb. zrušený od 1. októbra 2002, žalobcovia uplatňovali svoje nároky 20. mája 2008, procesný postup podľa zák. č. 527/1990 Zb. nebol možný a s nevyhnutnosťou dôsledne rozlišovať medzi riešením hmotnoprávneho základu podľa zák. č. 527/1990 Zb. a procesnoprávnym postupom pri uplatňovaní nároku podľa zák. č. 444/2002 Z. z. Žalobcovia poukázali na celkovú zmätočnosť konania, ktorú videli v dvoch rozhodnutiach totožného odvolacieho súdu, v ktorých je vyjadrený výrazne odlišný právny postoj k skutočnosti, ktorá bola základom ostatného napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Konštatovali, že praktickým dôsledkom je existencia navzájom rozporných právnych názorov toho istého odvolacieho súdu, keď v zmysle skôr prijatého záveru je zák. č. 444/2002 Z. z. vo veci rozhodujúci do takej miery, že na jeho základe súd konštatuje existenciu naliehavého právneho záujmu, avšak v zmysle neskoršieho rozhodnutia toho istého odvolacieho súdu je zák. č. 444/2002 Z. z. vo veci nepoužiteľný. Vyslovili názor, že vyššie definovaným postupom boli porušené atribúty právneho štátu a to predvídateľnosť rozhodnutia súdu, právna istota a pod., ako aj atribúty práva na spravodlivý proces. Ak mal byť nárok žalobcov uplatňovaný iným spôsobom a podľa iného zákona, bol odvolací súd povinný uvedené zohľadniť už vo svojom prvom rozhodnutí v roku 2014 a vec tak definitívne ukončiť. V súvislosti s výzvou zo dňa 28. januára 2020 uviedli, že v nej nebola obsiahnutá požiadavka na vyjadrenie sa k citovaným zákonom k 27. aprílu 1998. Vyslovili domnienku, že výzva neobsahovala presné určenie dátumu znenia zákona, ku ktorému malo byť realizované vyjadrenie, nezodpovedá tak § 382 CSP. Uzavreli, že pri konaní pred súdmi oboch inštancií došlo k masívnemu porušeniu ich práv ako účastníka konania odňatím možnosti konať pred súdom, súdy prvej a druhej inštancie nesprávne právne posúdili vec, neaplikovali správne všeobecnozákonné právne predpisy, čo malo za následok, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku je nekompletné, nezrozumiteľné, svojvoľné a nepredvídateľné.

25. Podstata nesprávnosti právneho posúdenia veci a teda vyriešenia právnej otázky odvolacím súdom spočíva podľa názoru dovolateľov v účelovom a neodôvodnenom využívaní len druhej vety § 51 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z. zo strany súdu. Pre právne posúdenie súdneho sporu označili za významný celý odsek 2 § 51 zák. č. 444/2002 Z. z., ktorý v celom jeho znení určuje rozhodnú právnu úpravu, podľa ktorej bude riešený hmotnoprávny základ súdneho sporu, t. j. podľa zák. č. 527/1990 Zb. a určuje ďalej rozhodnú právnu úpravu, podľa ktorej bude riešený procesný postup uplatnenia nároku, t. j. podľa zák. č. 444/2002 Z. z. Uviedli, že názor prezentovaný súdom o nemožnosti využitia zákona č. 444/2002 Z. z. nezohľadňuje existujúce prechodné ustanovenia rozhodného právneho predpisu v celom rozsahu a nezohľadňuje ani koncept priamej a nepriamej retroaktivity tak, ako je definovaný v judikatúre, napr. rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžso/57/2013, 10Sžso/56/2013, 5Szd/1/2010, 10Sžso/38/2013, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/98/2010 zo dňa 29. júna 2010, uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 348/2014. Za podstatu nesprávnosti právneho posúdenia veci označili nesprávnu aplikáciu § 51 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z. zo strany súdu (len jeho druhej vety) a súčasne v aplikácii právneho predpisu na daný vzťah, ktorý bol v rozhodujúcich častiach zrušený, krajský súd pri rozhodovaní aplikoval zrušený, neplatný a neúčinný právny predpis. Podľa právneho názoru krajského súdu žalobcovia pri podaní žaloby dňa 20. mája 2008 postupovali nesprávne, keď mali postupovať podľa § 43 ods. 1, § 44 ods. 3 a

§ 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb. Dovolatelia poukázali na to, že zák. č. 527/1990 Zb. v paragrafoch, na ktoré poukazuje krajský súd, bol zrušený a to 1. októbra 2002 a žaloba bola podaná v roku 2008. Podľa zákonných ustanovení uvádzaných krajským súdom nebolo možné postupovať. V súvislosti s uvedenou námietkou dovolatelia poukázali na rozsudok NS SR sp. zn. 4Sžo/5/2012. Dovoláním napádané rozhodnutie krajského súdu označili za odporujúce judikatúre dovolacieho súdu a súčasne riešenie právnej otázky, tak ako ho prezentoval krajský súd doposiaľ nebolo v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešené.

26. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu označil dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za vydaný v súlade s platnou právnou úpravou a nepriečiaci sa rozhodovacej praxi súdov SR. Konštatoval, že sa žalobcovia snažia o nelogický výklad prechodného ustanovenia § 51 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z. Toto ustanovenie nemožno vyložiť inak, ako tak, že právne vzťahy z priemyselných vzorov zapísaných do registra pred ňom dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa uplatňujú podľa tohto zákona, teda uvedené ustanovenie rieši spôsob, akým sa práva priznané (napr. právo ochrany, právo a nároky vyplývajúce z porušenia a pod.) a vyplývajúce z priemyselných vzorov vzniknutých podľa „starého zákona“ (zák. č. 527/1990 Zb.) uplatňujú v zmysle nového zákona (zák. č. 444/2002 Z. z.). Konštatoval, že súčasný zákonodarca (druhou vetou) vylučuje výklad a aplikáciu tohto ustanovenia tak, ako ju vykladajú žalobcovia a výslovne určuje množinu právnych vzťahov a nárokov, na ktoré sa nový zákon nevzťahuje, neaplikuje a tieto právne vzťahy a nároky sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku, čo v tomto konkrétnom prípade znamená zák. č. 527/1990 Zb. v príslušnom znení k danému dátumu a to konkrétne ustanovenia §§ 50, 53 ods. 2 a 59 ods. 1.

27. V súvislosti s žalobcami tvrdenou vadou zmätočnosti za zmätočné označil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/242/2013 z 28. mája 2014, ktoré dalo žalobcom dôvod na neustále odvolávanie sa na „nesprávny“ názor uvedený v tomto uznesení. Váda zmätočnosti podľa názoru žalovaného 1/ postihuje práve toto uznesenie krajského súdu a nie dovoláním napadnutý rozsudok.

28. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcov uviedol, že je pravdou, že výzva odvolacieho súdu obsahuje požiadavku na vyjadrenie sa k aplikácii zák. č. 527/1990 Zb. „len“ k dátumu 3. júlu 1997, avšak tento nedostatok nedosahuje takú významnosť, aby bol spôsobilý byť podkladom pre dovolanie, nakoľko platné a účinné znenie použitých predmetných ustanovení zák. č. 527/1990 Zb. k dátumu 3. júlu 1997 a k 27. aprílu 1998 je absolútne zhodné, teda bez akýchkoľvek odlišností. Ide o znenie predmetného zákona v zmysle novely č. 185/1994 Z. z., ktoré bolo platné a účinné od 1. augusta 1994 do 31. októbra 2001.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpení podľa § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je dôvodné.

30. Dovolatelia vyvodili prípustnosť a dôvodnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

31. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

32. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovoláním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

33. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

35. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

36. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

37. Vychádzajúc z obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie v posudzovanom prípade prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, strany sporu mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Túto možnosť využili, pričom žalobcovia využili aj možnosť podať proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, dokonca opakované. Pokiaľ dovolatelia nesúhlasia so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu (najmä bod IV. A/dovolania), tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 3Cdo/48/2012), nakoľko nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

38. Nakoľko síce odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, avšak na základe odlišného právneho posúdenia veci, dal odvolací súd pred rozhodnutím stranám sporu postupom podľa § 382 CSP príležitosť vyjadriť sa k ustanoveniam zákona, ktoré považoval za rozhodujúce.

39. V súvislosti s ďalšou námietkou dovolateľov, že výzva odvolacieho súdu neobsahovala požiadavku na vyjadrenie k aplikácii v nej citovaného zákona v znení platnom a účinnom ku dňu 27. aprílu 1998, tak sa dovolací súd stotožnil so záverom žalovaného 1/, že znenie predmetných ustanovení zák. č. 527/1990 Zb. k dátumu 3. júlu 1997 a k 27. aprílu 1998 bolo zhodné, bez akýchkoľvek odlišností, z dôvodu ktorého nepovažoval túto námietku žalobcov za právne významnú.

40. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06).

41. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdenej veci.

42. V súvislosti so žalobcami namietanou celkovou zmätočnosťou konania (bod IV. C/dovolania), ktorú dovolatelia videli v existencii dvoch navzájom rozporných právnych názorov toho istého odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že je nepochybné, že uvedenú situáciu nemožno v právnom štáte považovať za žiadúcu, avšak žiadny právny predpis neukladá odvolaciemu súdu, navyše pri zmene obsadenia senátu, povinnosť rešpektovať resp. povinnosť byť viazaný právnym názorom vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, tak ako tomu je v prípade inštančnej záväznosti podľa § 391 ods. 2 CSP.

43. Po preskúmaní veci dovolací súd taktiež dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nepreskúmateľné a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštanície. Dôvody prečo odvolací súd určovacej žalobe nevyhovел a pre ktoré v danom prípade nie je možné aplikovať § 40 ods. 1 a 2 zák. č. 444/2002 Z. z. uviedol v odseku 57 a 58 odôvodnenia jeho rozsudku, zdôrazňujúc, že práva žalobcov (právo podať prihlášku a právo byť zapísaní ako spolumajitelia), vzniknuté v čase platného zákona č. 527/1990 Zb. sa posudzujú podľa tohto právneho predpisu a podľa tohto predpisu sa napokon posudzuje aj platnosť zápisu priemyselného vzoru, zapísaného pred dňom nadobudnutia účinnosti zák. č. 444/2002 Z. z.

44. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inšancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

45. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštanície, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

46. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

47. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a

že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

48. Dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, avšak posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (Čl. 11 Základných princípov CSP) vyvodzovali dovolatelia prípustnosť dovolania v podstatne z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

49. Úlohou dovolacieho súdu bolo preto posúdiť, či ide o otázku, ktorú dovolací súd doposiaľ ešte neriešil. Dovolací súd v tomto smere uvádza, že „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/29/2017 z 24. januára 2018, publikované pod č. 71 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nie sú známe žiadne rozhodnutia alebo stanoviská NS SR ako súdu dovolacieho, ktoré by dovolateľmi vymedzenú právnu otázku v minulosti vyriešili. Dovolací súd preto konštatuje, že ohľadom žalobcami namietanej právnej otázky, majúcej kľúčový význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Ani žalovaní nenamietali, že by právna otázka, konkretizovaná žalobcami, bola už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. b) CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov je v danom prípade procesne prípustné.

50. Následne preto dovolací súd skúmal, či je podané dovolanie dôvodné, t. j. či je ním skutočne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorej dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

51. Právnu otázku, ktorá podľa tvrdenia dovolateľov nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, sformulovali dovolatelia v časti III. dovolania, keď konštatovali, že podstata nesprávnosti právneho posúdenia veci a teda vyriešenie právnej otázky odvolacím súdom spočíva v účelovom a neodôvodnenom využívaní len druhej vety § 51 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z. zo strany súdu. Dovolatelia konštatovali, že z citovanej právnej úpravy je zrejmé, že pre správne riešenie prebiehajúceho súdneho sporu je významný celý odsek 2 § 51 zák. č. 444/2002 Z. z., ktorý v celom svojom znení určuje rozhodnú právnu úpravu, podľa ktorej bude riešený hmotnoprávny základ súdneho sporu t. j. podľa zák. č. 527/1990 Zb. a určuje rozhodnú právnu úpravu, podľa ktorej bude riešený procesný postup uplatnenia nároku t. j. podľa zák. č. 444/2002 Z. z. Procesný postup zjednania nápravy musí byť riešený podľa aktuálne platného právneho predpisu, ktorým je zák. č. 444/2002 Z. z. a jeho § 40. Podľa neaktuálneho procesného postupu sa nie je možné domáhať nápravy za súčasnej situácie existujúcich iných procesných predpisov, navyiac ak takýto postup určujú prechodné ustanovenia. Namietali, že krajský súd pri rozhodovaní aplikoval zrušený (neplatný a neúčinný právny predpis).

Tvrdili, že podľa názoru krajského súdu žalobcovia pri podaní žaloby 20. mája 2008 postupovali nesprávne, keď mali postupovať podľa §§ 43 ods. 1, 44 ods. 3 a 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb. Zákon č. 527/1990 Zb. bol však v paragrafoch, na ktoré poukazuje krajský súd zrušený od 1. októbra 2002 a žaloba bola podaná v roku 2008.

52. Vychádzajúc zo znenia žalobcami v bode III. dovolania formulovanej právnej otázky sa dovolací súd nestotožnil s tvrdením dovolateľov, že podľa názoru krajského súdu žalobcovia pri podaní žaloby dňa 20. mája 2008 postupovali nesprávne, keď mali postupovať podľa §§ 43 ods. 1, 44 ods. 3 a 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb., ktoré však v čase podania žaloby v roku 2008 boli už zrušené (od 1. októbra 2002). So zreteľom na obsah odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd dospel k záveru, že v ňom žalobcami tvrdený názor, že žalobcovia pri podaní žaloby mali postupovať podľa už v tom čase zrušených ustanovení §§ 43 ods. 1, 44 ods. 3 a 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb., odvolací súd nevyslovil. Odvolací súd, zdôrazňujúc, že ak žalobcom vzniklo právo podať prihlášku priemyselného vzoru (§§ 43 ods. 1, 44 ods. 3 zák. č. 527/1990 Zb.) a právo byť zapísaní ako spolumajitelia priemyselného vzoru už v roku 1997, teda za účinnosti zák. č. 527/1990 Zb. len konštatoval, že im nič nebránilo, aby si nároky, ktoré im podľa zák. č. 527/1990 Zb. patrili uplatnili a v prípade, ak by boli podali prihlášku priemyselného vzoru, súdne konanie by bolo prekážkou v postupe konania o prihláške pred ÚPV (§ 50 zák. č. 527/1990 Zb.), pričom rozhodnutie v spore o právo podať prihlášku priemyselného vzoru by bolo aj podkladom na vykonanie zmeny v označení majiteľa priemyselného vzoru (§ 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb.).

53. Tak ako to konštatoval aj odvolací súd, sporné bolo, či žalobcom okrem práva byť zapísaní ako spolupôvodcovia priemyselného vzoru náležalo i právo podať prihlášku priemyselného vzoru. Odvolací súd pri posudzovaní žalobcami uplatneného nároku správne vychádzal z ustanovenia § 51 ods. 2 veta druhá zák. č. 444/2002 Z. z., podľa ktorého vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku. Právo žalobcov vzniklo už v roku 1997, žalobcovia preto boli oprávnení iniciovať spor o právo podať prihlášku, v súvislosti s ktorým by ÚPV postupoval podľa § 50 zák. č. 527/1990 Zb. alebo by podľa § 53 ods. 2 zák. č. 527/1990 Zb., na základe výsledkov sporu o právo podať prihlášku priemyselného vzoru, prepísal majiteľa priemyselného vzoru. Tak ako správne odvolací súd skonštatoval, žalobcovia neboli oprávnení domáhať sa v zmysle § 40 zák. č. 444/2002 Z. z., ktorý nebol účinný v čase vzniku príslušných práv žalobcov, určenia, že osobe pôvodne zapísanej ako majiteľ neprislúchalo právo na dizajn (predtým priemyselný vzor) a že právo na dizajn patrí inej osobe, teda iniciovať spor o právo na dizajn. O správnosti tohto záveru svedčí aj obsah ustanovenia § 40 zák. č. 444/2002 Z. z., z ktorého vyplýva, že predmetom súdnych konaní, rozhodnutie, z ktorých má byť podkladom pre odňatie zapísaného dizajnu majiteľovi a jeho prepis na inú osobu, je určenie, že osobe pôvodne zapísanej ako majiteľ neprislúchalo právo na dizajn podľa § 11 ods. 2 a 5, § 12 ods. 1 alebo § 13 ods. 2 zák. č. 444/2002 Z. z., teda neodkazuje na zák. č. 527/1990 Zb. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolatelia neopodstatnene tvrdia, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcov podľa § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná a dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nie je dôvodné, preto ich dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

55. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Záverom dovolací súd považuje za potrebné k veci uviesť, že je síce pravdou, že na majetok žalovaného 2/ bol v priebehu konania dňa 10. októbra 2018 vyhlásený konkurz, avšak aj dovolací súd, po prihladnutí na skutočnosť, že zapísaný dizajn č. 25493 už k 3. júlu 2012 zanikol skončením jeho platnosti, skutočnosť ktorá nebola v konaní sporná, je toho názoru, že vyhlásením konkurzu nedošlo v zmysle § 47 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. k prerušeniu tohto konania.

57. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.